

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Subsidia

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§. I. Ejus necessitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55547](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55547)

quod est passus, ut mox iterum integraretur. Ad ejusmodi igitur collectionem rite instituendam, sequentia fervient incitamenta. I. Est summa ejus necessitas. II. Maxima ejus utilitas.

§. I.

Sacri secessus necessitas.

I.
*Summam
hanc esse,
probat
præsens
anima
status.*

I. **S**ummam hanc esse probat præsens status animæ, nam constans illa rerum coelestium nausea, inveteratus orationis tepor, dissipatæ mentis continua effusio, præceps ille ac vitiosus consueta per diem opera obeundi modus, frequentes illæ ac periculosa nimium tentationes, nullus aut levis admodum peccati timor; hæc fat clarè testantur, nos proximè abesse à periculo labendi in gravia; cum excusso culpæ venialis horrore, toti cicures cum offensa DEI, in ipsis lethalis noxæ confiniis identidem lubrico pede versemur.

Præ-

Præterea tot rebelles animi motiones necdum domitæ, à quibus inepti reddimur exequendis, quæ DEUS de nobis conceperat, consiliis: tot pravi ac multa vetustate corroborati mores necdum correcti, qui nos ferreo pondere vicio mancipatos tenent: tot bona hæctenus omissa, ad quæ agenda vel tenebamur, vel impellebamur: tot mala etiam in terra Sanctorum, in ipso Religionis cœlo, inter terrestres Angelos tam petulanter admittenda: prudens denique ac animum justo metu excrucians dubium, an simus in statu gratiæ? an omnes partes injuncti muneris etiam gravioris momenti expleverimus? an illæ votorum ac regularum violationes non fuerint mortiferæ? an omnia semper & rite debito cum dolore ac proposito simus confessi? &c. &c. Hæc certè abunde probant, animam in majori, ac opinamur, non solum vocationis perdendæ, sed etiam salutis amittendæ periculo versari; adeoque summam esse necessitatem, saltem per sacrum ejusmodi triduum conscientiæ stimulis respondendi,

di, imminentemque ruinam prævia
morum correctione avertendi.

II.
*Obliga-
tionum
neglectio.*

II. Dein ex præscripto Instituti, cui
nomen dedimus, oporteret nos esse
viros profundæ submissionis, ferreæ
patientiæ, heroicæ obedientiæ, con-
tinuæ sui afflictationis, multæ & mag-
næ orationis; verbô: viva virtutis
ectypa, quæ solo sui aspectu peccati
horrorem & sanctitudinis amorem
cunctis inspirare deberent. Et pro
pudor! impatientes, superbi, contu-
maces, iracundi, pietatis expertes, de-
vota cuticulæ mancipia, appetituum
pila, amoris proprii ludibrium sumus;
quorum immodesti mores externis
scandalo, domesticis offendiculo, Or-
dini probo, Ecclesiæ dolori sunt.

Excellentia vocationis nostræ exigit
viros, qui sibi mortui, soli DEO &
proximis vivant: Illius augendo ho-
nori, horum quærendæ salutis, unice
sine ullo ad se respectu intentos. Ve-
rùm edicite, quid hucusque pro DEO
egimus, tulimusque? an ullam letha-
lem

lem noxam impedivimus? an unam
 faltem animam orco ereptam cœlo in-
 feruimus? quàm sublimem perfectio-
 nis gradum conscendimus? Ah! vi-
 vit adhuc in nobis, vivit vetus ho-
 mo, & rationi dominans vivit.

O quoties gloria divina vano ho-
 nori aut humano respectui cedere de-
 buit! quoties salus animarum levi
 commodo aut sensuum oblectationi
 postposita fuit? Fortè omnino aliis
 occasio gravioris ruinæ fuimus. Heu!
 si mors inopinata adhuc hodie nos è
 vivis sublato Divinæ Nemesei judican-
 dos sisteret; quæ fors nostra foret?
 Vah! sola hæc cogitatio horrorem in-
 cutit. Et ausit Religiosus vel mo-
 mento vivere in eo statu, in quo nol-
 let mori? En! quàm necessarium sit
 prævio aliquo secessu animæ rationes
 inire.

III. Denique non solum ob voca- III.
 tionis excelsum deberemus esse san- Gratia-
 cti, sed etiam virtute tot adjumento- rum fru-
 rum & gratiarum tales esse possemus, stratio.

& quidem facili impendio possemus. Sacra Synaxis ejus efficaciam remedium est, ut vel unica sufficiat ad magnum sanctimoniam gradum brevi tempore consequendum. Et nos, licet millies jam sacra dape refecti fuerimus, tamen navorum cœno immerfi etiamnum hæremus.

Sacra exomologesis est excellens balneum, quo sordes abluantur: est cœleste balsamum, quo vulnera curentur: est potens antidotum, quo peccati virus pellatur. Et tamen post tam frequentes conscientiam expiationes, easdem semper labe & animam plagas ad sacrum tribunal assueta formula deferimus; indeque digressi mox iterum patramus, quæ paulò ante vitare statuimus, non absque justo commissi sacrilegii metu.

Annua S. P. N. exercitia primæ classis adjumentum sunt obtinendæ per saltum sanctitatis. Et tamen hausti inde fructus præter rejectas quasdam chartas, conceptorum olim propositorum

torum nostræque ignaviæ testes, vix aliud vestigium restat.

Et sic futurorum improvidi, profectus incuriosi, obligationum nostrarum obliti, divinorum instinctuum negligentes, in limitibus noxæ lethalis menses & annos tepidi vivimus, nihil solliciti de æterna animæ in orbe altero sorte. Interim criticum illud gratiæ filum paulatim præscinditur, lumen coeleste semper magis obtunditur, divinæ motiones sensim subtrahuntur, Misericordiæ viscera indurantur, Justitiæ furor accenditur, mors minaci falce propinquat; verbô: fors hoc anno adhuc divino tribunali sistemur; ubi reddenda nobis erit ratio de tam constanti tot auxiliorum, talentorum, temporis & vocationis neglectu.

Ah! tunc, cùm Supremus Judex conscientiæ nostræ *librum* aperiet, & luce quadam meridiana clariori *illuminabit abscondita tenebrarum*, & *manifestabit consilia cordium*; (a) tunc, inquam,

X 3

quam,

(a) 1. Cor. 4. v. 5.

quam, illa principia & pseudo-religiosa axiomata, quibus modò nixi nosmetipsos fallimus, velut ignes fatui ad candelæ mortualis fulgorem evanescent. Tunc absterfo fallaci fucò, in apricum protracta, apparebunt innumera peccata partim aliena partim occulta, de quibus nos modò nec suspicio angit, & quæ æternitatis radio illustrati pleno lumine distinguemus. Tunc cognoscemus fuisse lethalia, quæ modò amore proprio decepti inter venialia numeramus.

Quis ergo neget, summè necessarium esse, ut saltem per unum alterumve diem de componendis vitæ rationibus, de jaciendo solidæ virtutis fundamento serii cogitemus? O Magne DEUS! victricis lumine offusas menti tenebras potens dispelle, ut agnito animæ periculo proximum lapsui pedem in tempore referamus, eoquæ fervore instituendo secessui nos impendamus, quo illi vacasse sub mortem optabimus.